

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (devátého senátu)

6. března 2014*

„Řízení o předběžné otázce — Sociální politika — Převod podniků — Zachování práv zaměstnanců — Směrnice 2001/23/ES — Převod pracovních poměrů v případě smluvního převodu části závodu, kterou nelze označit za již existující samostatnou hospodářskou jednotku“

Ve věci C-458/12,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Tribunale di Trento (Itálie) ze dne 20. září 2012, došlým Soudnímu dvoru dne 11. října 2012, v řízení

Lorenzo Amatori a další

proti

Telecom Italia SpA,

Telecom Italia Information Technology Srl, dříve Shared Service Center Srl,

SOUDNÍ DVŮR (devátý senát),

ve složení M. Safjan, předseda senátu, J. Malenovský (zpravodaj) a A. Prechal, soudci,

generální advokát: N. Wahl,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za L. Amatoriho a další R. Bolognesim, avvocato,
- za Telecom Italia SpA a Telecom Italia Information Technology Srl, dříve Shared Service Center Srl, A. Marescou, R. Romeiem a F. R. Bocciau, avvocati,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s L. D'Asciou, avvocato dello Stato,
- za Evropskou komisi C. Cattabriga a J. Enegrenem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: italština.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 1 odst. 1 písm. a) a b) směrnice Rady 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů (Úř. věst. L 82, s. 16; Zvl. vyd. 05/04, s. 98).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Lorenzem Amatorim a 74 dalšími žalobci na jedné straně a společnostmi Telecom Italia SpA (dále jen „Telecom Italia“) a Telecom Italia Information Technology Srl, dříve Shared Service Center Srl (dále jen „TIIT“), na straně druhé, ohledně označení vkladu útvaru informatiky nazvaného „IT Operations“ (dále jen útvar „IT Operations“) společností Telecom Italia do společnosti TIIT za „převod části podniku“.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Směrnice Rady 2001/23/ES zrušila a nahradila směrnicí Rady 77/187/EHS ze dne 14. února 1977 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí závodů (Úř. věst. L 61, s. 26), ve znění směrnice Rady 98/50/ES ze dne 29. června 1998 (Úř. věst. L 201, s. 88).
- 4 Bod 3 odůvodnění směrnice 2001/23 zní následovně:

„Je proto nezbytné stanovit opatření na ochranu zaměstnanců pro případ změny zaměstnavatele, zejména zajistit zachování jejich práv.“
- 5 Článek 1 odst. 1 písm. a) a b) této směrnice stanoví:

„a) Tato směrnice se vztahuje na veškeré převody podniku, závodu nebo části podniku nebo závodu na jiného zaměstnavatele, které vyplývají ze smluvního převodu nebo sloučení;

b) S výhradou písmene a) a následujících ustanovení tohoto článku se převodem podle této směrnice rozumí převod hospodářské jednotky, která si zachovává svou identitu, považované za organizované seskupení prostředků, jehož cílem je vykonávat hospodářskou činnost jako činnost hlavní nebo doplňkovou.“
- 6 Článek 3 odst. 1 první pododstavec uvedené směrnice stanoví:

„Práva a povinnosti, které pro převodce vyplývají z pracovní smlouvy nebo pracovního poměru platných ke dni převodu, jsou v důsledku převodu převedeny na nabyvatele.“
- 7 Článek 6 odst. 1 první a čtvrtý pododstavec téže směrnice zní následovně:

„Zachová-li si podnik, závod nebo část podniku nebo závodu samostatnost, zůstávají status a funkce zástupců nebo zastoupení zaměstnanců dotčených převodem zachovány ve stejné míře a za stejných podmínek jako přede dnem převodu na základě právních a správních předpisů nebo dohod za předpokladu, že podmínky nezbytné pro vytvoření zastoupení zaměstnanců jsou splněny.

[...]

Nezachová-li si podnik, závod nebo část podniku nebo závodu samostatnost, přijmou členské státy opatření nezbytná k zajištění toho, aby převádění zaměstnanci, kteří byli zastoupeni před převodem, byli nadále řádně zastoupeni po dobu nezbytnou pro nové vytvoření nebo jmenování zastoupení zaměstnanců v souladu s vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi.“

- 8 Článek 8 směrnice 2001/23 stanoví:

„Tato směrnice se nedotýká práva členských států uplatňovat nebo přijímat právní a správní předpisy, které jsou pro zaměstnance příznivější nebo které podporují či povolují uzavírání kolektivních smluv nebo dohod mezi sociálními partnery příznivějších pro zaměstnance.“

Italské právo

- 9 Článek 2112 odst. 1 a 5 občanského zákoníku, ve znění vycházejícím z článku 32 legislativního nařízení č. 276/2003 o provedení zmocnění v oblasti zaměstnanosti a trhu práce stanovených zákonem č. 30 ze dne 14. února 2003 (decreto legislativo n. 276 – Attuazione delle deleghe in materia di occupazione e mercato del lavoro, di cui alla legge 14 febbraio 2003, n. 30), ze dne 10. září 2003 (běžný doplněk ke GURI č. 235, ze dne 9. října 2003, dále jen „občanský zákoník“), platný v rozhodné době z hlediska skutečností v původním řízení, stanoví:

„1. V případě převodu podniku pokračuje pracovní poměr u nabyvatele [...]

[...]

5. Pro účely tohoto článku se převodem podniku rozumí jakákoli operace, která má v důsledku smluvního převodu nebo sloučení za následek změnu [v kontrole] hospodářské činnosti organizované za účelem zisku či nikoli, která existovala před převodem a která si při převodu zachovává svoji identitu, bez ohledu na typ jednání nebo rozhodnutí, na základě kterého k převodu došlo, včetně uživatelského práva nebo pronájmu podniku. Ustanovení tohoto článku se použijí i na převod části podniku, kterou se rozumí funkčně samostatná část organizované hospodářské činnosti, která je jako taková označena převodcem a nabyvatelem při jejím převodu.“

- 10 Z předkládacího rozhodnutí kromě toho vyplývá, že poslední věta tohoto čl. 2112 odst. 5, ve znění předcházejícím uvedenému legislativnímu nařízení, stanovila:

„Ustanovení tohoto článku se použijí i na převod části podniku, kterou se rozumí funkčně samostatná část organizované hospodářské činnosti ve smyslu předchozího odstavce, která jako taková existovala před převodem a která si při převodu zachovává svoji identitu.“

- 11 Předkládací rozhodnutí kromě toho upřesňuje, že nejde-li o „převod podniku nebo části podniku“ ve smyslu čl. 2112 odst. 5 občanského zákoníku, vztahuje se na převod pracovních smluv zaměstnavatelem článek 1406 téhož zákoníku. Tento článek stanoví, že takový převod vyžaduje souhlas zaměstnance.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 12 V únoru 2010 přistoupila společnost Telecom Italia k vnitřní reorganizaci.

- 13 Před touto reorganizací zahrnovala struktura společnosti Telecom Italia divizi nazvanou „Technology and Operations“, tvořenou řadou oddělení zahrnujících mimo jiné útvar „Information Technology“. Tento útvar představoval jednotnou strukturu, pod niž spadaly informatické operační činnosti spočívající v inovaci, projektování, realizaci, provozování aplikací a využívání infrastruktury. Při

uvedené vnitřní reorganizaci společnost Telecom Italia rozdělila tento útvar na desítku útvarů zahrnujících útvary nazvané „IT Operations“, „IT Governance“ a „Inženýrské činnosti“. Pod útvar „Inženýrské činnosti“ byly zařazeny funkce inovace a projektování.

- 14 K útvaru IT Operations byla připojena tři oddělení, mezi nimi i služba „Software and test factory“, zabývající se realizačními úkoly.
- 15 Po vytvoření útvaru IT Operations neskončila vzájemná spolupráce zaměstnanců přidělených k útvaru „Inženýrské činnosti“ a ke službě „Software and test factory“.
- 16 Kromě toho po vytvoření a převodu útvaru IT Operations dostávala služba „Software and test factory“ specifické pokyny od společnosti Telecom Italia.
- 17 Dne 28. dubna téhož roku převedla společnost Telecom Italia tento útvar na svou dceřinou společnost TIIT formou nepeněžitého vkladu do kapitálu poslední uvedené společnosti. Žalobci v původním řízení, přidělení k uvedenému útvaru, pokračovali – aniž s tím vyjádřili souhlas – v pracovním poměru s nabyvatelem v souladu s čl. 2112 odst. 1 občanského zákoníku.
- 18 Žalobci v původním řízení, kteří měli za to, že uvedený vklad nelze označit za převod části podniku ve smyslu čl. 2112 odst. 5 občanského zákoníku, podali k Tribunale di Trento (soud v Trentu), rozhodujícímu jako pracovní soud, žalobu na určení, že tohoto vkladu se vůči nim nelze dovolávat, a že tedy jejich pracovní poměr se společností Telecom Italia pokračuje.
- 19 Žalobci v původním řízení na podporu své žaloby uvedli, že před vkladem útvaru IT Operations do kapitálu společnosti TIIT netvořil tento útvar ve struktuře společnosti Telecom Italia funkčně samostatné oddělení. Uvedený útvar nadto před převodem neexistoval. Označení tohoto vkladu za převod podniku může mimoto bránit rovněž nadřazené postavení převodce vůči nabyvateli.
- 20 Kromě toho po vkladu útvaru IT Operations společnost TIIT i nadále vykonávala výrazně převažující část své činnosti pro společnost Telecom Italia.
- 21 Za těchto okolností se Tribunale di Trento rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Brání právní úprava Evropské unie v oblasti ‚převodu části podniku‘, zejména čl. 1 odst. 1 písm. a) a b) [směrnice 2001/23], s odkazem na čl. 3 odst. 1 [této směrnice], takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je ustanovení čl. 2112 odst. 5 občanského zákoníku, které umožňuje, aby na nabyvatele přešly pracovní poměry převodce bez nutnosti souhlasu převáděných zaměstnanců, a to i v případě, kdy část podniku, které se převod týká, netvoří funkčně samostatnou hospodářskou jednotku, která by existovala již před převodem a mohla být jako taková označena převodcem a nabyvatelem při jejím převodu?“

2) Brání právní úprava Evropské unie v oblasti ‚převodu části podniku‘, zejména čl. 1 odst. 1 písm. a) a b) [směrnice 2001/23], s odkazem na čl. 3 odst. 1 [této směrnice], takovému vnitrostátnímu ustanovení, jako je ustanovení čl. 2112 odst. 5 občanského zákoníku, které umožňuje, aby na nabyvatele přešly pracovní poměry převodce bez nutnosti souhlasu převáděných zaměstnanců, a to i v případě, kdy převádějí podnik má po převodu vůči nabyvateli silné nadřazené postavení, které se projevuje úzkou obchodní závislostí nabyvatele a sdílením podnikatelského rizika?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 22 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 1 odst. 1 písm. a) a b) směrnice 2001/23 musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou se jedná v původním řízení, která při převodu části podniku umožňuje, aby na nabyvatele přešly pracovní poměry převodce v případě, kdy tato část podniku netvoří funkčně samostatnou hospodářskou jednotku, existující již před jejím převodem.

K přípustnosti

- 23 Telecom Italia a TIIT se domnívají, že první otázka je nepřípustná, jelikož vychází z nepodloženého předpokladu, že útvar, který je předmětem převodu, musí představovat jednotku existující již před převodem. Pojem „předchozí existence“ totiž nepoužívá ani nové znění článku 2112 občanského zákoníku ani směrnice 2001/23 ani judikatura Soudního dvora.
- 24 V tomto ohledu je třeba uvést, že tato námitka v rozsahu, v němž odkazuje na článek 2112 občanského zákoníku, vznáší otázku nikoliv přípustnosti první otázky, nýbrž pravomoci Soudního dvora.
- 25 Soudní dvůr Evropské unie má na základě čl. 267 prvního pododstavce SFEU pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se výkladu Smluv a platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie, zatímco výklad vnitrostátního práva mu nepřísluší.
- 26 Nicméně na rozdíl od toho, co tvrdí společnosti Telecom Italia a TIIT, nepožaduje předkládající soud od Soudního dvora výklad svého vnitrostátního práva, který provedl sám.
- 27 Kromě toho otázka, zda pojem „předchozí existence“ je směrnici 2001/23 cizí, nevybočuje z pravomoci Soudního dvora, jelikož se netýká přípustnosti první otázky, nýbrž merita této otázky (viz obdobně rozsudek ze dne 27. června 2013, VG Wort a další, C-457/11 až C-460/11, bod 46).
- 28 Ze všech předchozích úvah tedy vyplývá, že první otázka položená Tribunale di Trento je přípustná.

K věci samé

- 29 Úvodem je třeba připomenout, že směrnice 2001/23 se vztahuje na všechny případy změny, v rámci smluvních vztahů, fyzické nebo právnické osoby odpovědné za provozování podniku, která přebírá závazky zaměstnavatele vůči zaměstnancům podniku (viz rozsudek ze dne 20. ledna 2011, CLECE, C-463/09, Sb. rozh. s. I 95, bod 30 a citovaná judikatura).
- 30 Podle ustálené judikatury je pro určení toho, zda se jedná o „převod“ podniku ve smyslu čl. 1 odst. 1 směrnice 2001/23, rozhodujícím kritériem skutečnost, zda si dotčená jednotka poté, co byla převzata novým zaměstnavatelem, zachovává svou identitu (v tomto smyslu viz zejména rozsudek ze dne 6. září 2011, Scattolon, C-108/10, Sb. rozh. s. I-7491, bod 60 a citovaná judikatura).
- 31 Tento převod se musí týkat hospodářské jednotky organizované trvalým způsobem, jejíž činnost není omezena na provedení určitého díla. Takovou jednotku tvoří každé organizované seskupení osob a prostředků umožňující výkon hospodářské činnosti, která sleduje vlastní cíl a která je dostatečně strukturovaná a samostatná (viz rozsudky ze dne 10. prosince 1998, Hernández Vidal a další, C-127/96, C-229/96 a C-74/97, Recueil, s. I-8179, body 26 a 27, ze dne 13. září 2007, Jouini a další, C-458/05, Sb. rozh. s. I-7301, bod 31, jakož i výše uvedený rozsudek Scattolon, bod 42).

- 32 Z toho vyplývá, že pro účely použití uvedené směrnice musí být dotčená hospodářská jednotka před převodem zejména dostatečně funkčně samostatná, přičemž výraz samostatnost se vztahuje k pravomoci přiznané vedoucím pracovníkům v dotčené skupině zaměstnanců organizovat poměrně svobodně a nezávisle práci uvedené skupiny, a konkrétně k pravomoci vydávat pokyny a rozdělovat úkoly podřízeným zaměstnancům patřícím do této skupiny, a to bez přímého zásahu jiných organizačních struktur zaměstnavatele (výše uvedený rozsudek Scattolon, bod 51 a citovaná judikatura).
- 33 Tento závěr podporuje znění čl. 6 odst. 1 prvního a čtvrtého pododstavce směrnice 2001/23, týkajícího se zastoupení zaměstnanců, podle něhož se má tato směrnice použít na každý převod, který splňuje podmínky stanovené v jejím čl. 1 odst. 1, ať již si převedená hospodářská jednotka zachová v rámci struktury nabyvatele svou samostatnost, či nikoliv (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. února 2009, Klarenberg, C-466/07, Sb. rozh. s. I-803, bod 50).
- 34 Použití výrazu „zachová“ v tomto čl. 6 odst. 1 prvním a čtvrtém pododstavci totiž znamená, že samostatnost převáděné jednotky musí v každém případě existovat již před převodem.
- 35 Pokud by se tedy ve věci v původním řízení ukázalo, že dotčená převáděná jednotka neměla před převodem dostatečnou funkční samostatnost, což musí ověřit předkládající soud, nevztahuje se na tento převod směrnice 2001/23. Za takových okolností by neplatila z této směrnice vyplývající povinnost zachovat práva převáděných zaměstnanců.
- 36 Uvedenou směrnicí však nelze vykládat tak, že členskému státu zakazuje stanovit takové zachování práv zaměstnanců v situaci uvedené v předchozím bodě tohoto rozsudku.
- 37 Bod 3 odůvodnění této směrnice uvádí, že je nezbytné stanovit opatření na ochranu zaměstnanců pro případ změny zaměstnavatele, zejména zajistit zachování jejich práv.
- 38 Uvedený bod odůvodnění tedy upozorňuje na riziko, které pro zachování práv zaměstnanců představuje změna zaměstnavatele, a nezbytnost chránit zaměstnance před tímto rizikem přijetím přiměřených opatření.
- 39 Pouhá neexistence funkční samostatnosti převáděné jednotky tedy sama o sobě nemůže bránit tomu, aby členský stát ve svém vnitrostátním právu zaručil zachování práv zaměstnanců po změně zaměstnavatele.
- 40 Tento závěr podporuje článek 8 směrnice 2001/23, který stanoví, že tato směrnice se nedotýká práva členských států uplatňovat nebo přijímat právní a správní předpisy, které jsou pro zaměstnance příznivější.
- 41 Uvedená směrnice má totiž za cíl pouze částečnou harmonizaci dotčené oblasti a nesnaží se o zavedení jednotné úrovně ochrany pro celou Unii podle společných kritérií, nýbrž o zajištění toho, aby dotčený zaměstnanec byl ve vztazích s nabyvatelem chráněn stejně jako ve vztazích s převodcem na základě pravidel práva dotčeného členského státu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. listopadu 1992, Watson Rask a Christensen, C-209/91, Recueil, s. I 5755, bod 27, a ze dne 6. listopadu 2003, Martin a další, C-4/01, Recueil, s. I-12859, bod 41).
- 42 S ohledem na veškeré předchozí úvahy je třeba na první položenou otázku odpovědět tak, že čl. 1 odst. 1 písm. a) a b) směrnice 2001/23 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou se jedná v původním řízení, která při převodu části podniku umožňuje, aby na nabyvatele přešly pracovní poměry převodce v případě, kdy tato část podniku netvoří funkčně samostatnou hospodářskou jednotku, existující již před jejím převodem.

Ke druhé otázce

43 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 1 odst. 1 písm. a) a b) směrnice 2001/23 musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou se jedná v původním řízení, která umožňuje, aby na nabyvatele přešly pracovní poměry převodce v případě, kdy po převodu předmětné části podniku má tento převodce vůči tomuto nabyvateli silné nadřazené postavení.

K přípustnosti

44 Telecom Italia a TIIT se domnívají, že druhá otázka je nepřijatelná, jelikož vyžaduje posouzení skutkových okolností.

45 V tomto ohledu je třeba uvést, že otázka položená předkládajícím soudem, jejímž účelem je zjistit, zda se směrnice 2001/23 použije rovněž v případě, kdy po převodu části podniku má převodce vůči nabyvateli silné nadřazené postavení, se týká výkladu této směrnice, a tedy unijního práva.

46 Vzhledem k tomu, že na základě článku 267 prvního pododstavce SFEU má Soudní dvůr pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se výkladu unijního práva, je druhá otázka položená Tribunale di Trento přípustná.

K věci samé

47 Předně z žádného ustanovení směrnice 2001/23 neplyne, že unijní zákonodárce měl v úmyslu, aby bylo uplatňování této směrnice podmíněno nezávislostí nabyvatele vůči převodci.

48 Dále je třeba připomenout, že Soudní dvůr již dříve konstatoval, že směrnice 77/187, ve znění směrnice 98/50, zrušená a věcně nahrazená směrnicí 2001/23, má upravovat jakoukoliv právní změnu osoby zaměstnavatele, jsou-li splněny ostatní podmínky, které stanoví, a může se tedy použít na převod mezi dvěma dceřinými společnostmi téže skupiny, které představují dvě odlišné právnické osoby, z nichž každá je vázána specifickými pracovními poměry se svými zaměstnanci. Okolnost, že dotčené společnosti mají nejen stejné vlastníky, ale rovněž stejné vedení a stejné prostory, a že pracují na stejném díle, nemá v tomto ohledu význam (rozsudek ze dne 2. prosince 1999, Allen a další, C-234/98, Recueil, s. I-8643, bod 17).

49 Nic neodůvodňuje, aby pro účely použití uvedené směrnice jednotnost jednání mateřské společnosti a jejích dceřiných společností na trhu převážila nad formálním oddělením těchto společností, které jsou odlišnými právnickými osobami. Takové řešení, které by vedlo k vyloučení převodů mezi společnostmi téže skupiny z působnosti směrnice, by totiž bylo právě v rozporu s jejím cílem, jímž je v nejvyšší možné míře zajistit zachování práv zaměstnanců v případě změny zaměstnavatele tím, že jim bude umožněno zůstat u nového zaměstnavatele za stejných podmínek, jaké měli dohodnuty s převodcem (výše uvedený rozsudek Allen a další, bod 20).

50 Takový případ, o jaký se jedná ve věci v původním řízení, kdy převádějící podnik má vůči nabyvateli silné nadřazené postavení, které se projevuje úzkou obchodní závislostí nabyvatele a sdílením podnikatelského rizika, tedy nemůže být sám o sobě překážkou použití směrnice 2001/23.

51 Konečně, jiný výklad by umožnil snadno obejít cíl sledovaný touto směrnicí, kterým je podle ustálené judikatury Soudního dvora zajistit nezávisle na změně majitele kontinuitu pracovních poměrů existujících v rámci hospodářské jednotky (výše uvedený rozsudek Klarenberg, bod 40 a citovaná judikatura).

- 52 S ohledem na veškeré předchozí úvahy je třeba na druhou položenou otázku odpovědět tak, že čl. 1 odst. 1 písm. a) a b) směrnice 2001/23 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou se jedná v původním řízení, která umožňuje, aby na nabyvatele přešly pracovní poměry převodce v případě, kdy po převodu předmětné části podniku má tento převodce vůči tomuto nabyvateli silné nadřazené postavení.

K nákladům řízení

- 53 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (devátý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 1 odst. 1 písm. a) a b) směrnice Rady 2001/23/ES ze dne 12. března 2001 o sblížení právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou se jedná v původním řízení, která při převodu části podniku umožňuje, aby na nabyvatele přešly pracovní poměry převodce v případě, kdy tato část podniku tvoří funkčně samostatnou hospodářskou jednotku, existující již před jejím převodem.
- 2) Článek 1 odst. 1 písm. a) a b) směrnice 2001/23 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, o jakou se jedná v původním řízení, která umožňuje, aby na nabyvatele přešly pracovní poměry převodce v případě, kdy po převodu předmětné části podniku má tento převodce vůči tomuto nabyvateli silné nadřazené postavení.

Podpisy.